

KURULUŞ
OSMAN
GAZİ
1302

© 2019, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-318-8

Sertifika No: 12451

<i>Hayat Yayınları</i>	: 697
<i>Edebiyat</i>	: 105
<i>Kitabın Adı</i>	: Kuruluş Osman Gazi 1302
<i>Yazarı</i>	: Hasan Basri Bilgin
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak ve İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: Ankara, 2020
<i>Baskı & Cilt</i>	: Ertem Basım

Başkent Organize Sanayi Bölgesi

22. Cadde No: 8 Malıköy - Temelli / Ankara

Tel: (0312) 284 18 14

Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

 /hayatyayinlari /hayatyayinlari

HASAN BASRİ BİLGİN

KURULUŞ
OSMAN
GAZİ
1302

Hasan Basri Bilgin

1945 yılında Isparta'da doğdu. Yazım hayatına; edebiyat hocası Nihat Sami Banarlı'nın, bir yarışma sonrası (23.01.1968) Meydan Mecmuası'nda yazdığı; "Türkçe'nin eşsiz nesir dilini gayet akıcı ve tesirli bir üslupla kullanıyor!" şeklindeki açık teşvikiyle başladı.

Önce; aşk, boşluk ve inanç temalarını işleyen, 1968'li yılların en çok konuşulan romanı "Çakıl Taşları - Aşk ve Dua"yı yazdı. Daha sonra; belgelerdeki gerçeklere uyarak, Milli Mücadele ve Çanakkale gibi önemli tarih olaylarıyla idare ve toplumsal düzene yön vermiş Fatih ve Ebu Zer misali ünlü tarihi kişilikleri romanlaştırdı.

Bir yadsınamaz özelliği de "hayat" gerçeğini yansıttığı bazı eserlerinde, herkese ibret olacak bireysel felsefi deyişleri sıkça kullanıyor olmasıdır. Zira ona göre hayatın vazgeçilmez rengi; OKUMAK, ANLAMAK VE ANLATMAKTIR!

Yayınlanmış Eserleri:

Bu Topraklarda Güller Kırmızı Açar PAŞAM

Çanakkale 1915 BİR ULU DESTAN

Fatih 1453

Efe Türk YAVUZ SULTAN SELİM

Yalnız Hünkâr 2. ABDÜLHAMİT

Hak ve Halk adamı EBU ZER

Samsat Yıldızı SAFVAN

Son Zafer KUTULAMARE

Yaşamak Ödev Yaşatmak İbadet

Türk Devlet Geleneğinde PAYLAŞIM MEDENİYETİ

Türklerin Altın Çağı MAZİDEKİ ADAMLAR

Aşk ve Dua ÇAKIL TAŞLARI

Cennetin Anahtarı Senin Elinde

İletişim: hasanbasribilgin@gmail.com

Facebook : /hasanbasribilginsayfa

BİRİNCİ BÖLÜM

**“BİR AVUÇ TOPRAK, BİRAZ DA SUYUM
NEYİMLE ÖVÜNEYİM, İŞTE BUYUM!**

- YUNUS EMRE -

KARAHİSAR'A YUNUS GELDİ!

Hani, “Her karanlığın arkası aydınlık ...” derler ya! Acaba bu kutlu duyuru, ufuktaki kör aydınlığa yeniden yol verecek gür bir ışığın öncel muştusu mu olacaktı?

Zira ortalıkta Karahisar beldesinin kara kartala av sunduğu, ikbale müjdeli ama anlık görüntüsüyle netameli bir hava vardı... Yağmur bulutlarıyla doluydu gökyüzü. Lakin nazlanıyor olmalıydı, kara dişi sıkılı bulutlardan damlası düşmüyordu mübareğin. Ahali özlemle bakıyordu gökyüzüne.

“Hadi, yağ birader!”

O bakışları boşa gitti bekleyenlerin, yağmur yağmadı. Fakat toplumsal ikbale göz kırpan kutsal yazgı olsa gerek daha âlâsı geldi beklenenin. Karahisar'ın kara toprağına bu anlamlı alacakaranlıkta âdeta gökten damladı Yunus.

“Adıyla sanıyla Derviş Yunus!”

Havanın bereketsiz kara karaltısından kime ne? Önce gönülleri aydınlandı insanların. Yağmurdan ziyade asıl beklentileri o olmalı ki “Oh, ikincisi de geldi manevi mimarımızın, kuruluşa bir adım kaldı!” diye coşkuyla nida eylediler. Ümitler coştı ama o kadarla kalmadı karşılama! Uçurum kayasından kara topraklı ovaya çığlıklar

içinde kanat açan kara kartallar bile “Yunus bize yağmurdan daha bereketli!” sevinciyle bir başka hasreti muştuladı.

“Karahisar’a beyaz heybeli Ozan Yunus geldi!”

Eh, kim beklemez ki Yunus’u? Kim onu görür de sevinmez?

“Göründüğüyle herkes!”

Lakin Bitinya ucunun ünlü yiğidi Kara Balaban bir başka sevin-di... Yunus’un bu ansız gelişi kendini ziyadesiyle heyecanlandırdı. Heyecanlanınca da ilkten “ne diyeceğini” bilemedi, öylece kalakaldı yerinde. İlk adım Ozan Yunus’tan geldi. Toprağa güneş yüzü göstermeyen geniş yapraklı uzun ağaç dallarının gölgelediği açık bahçe kapısından hiç duraksamadan girdi. Önce bir iş yapıyor olmaktan çok âdet yerini bulsun diye kısıp kısıp havlayarak ona doğru koşan, ayaklarına dolanan küçük, uzun tüylü avlu köpeğinin başını okşadı sonra da kesme taş döşeli yolluktan yürüyerek Kara Balaban’a ulaştı. İçlerindeki hasreti büyütmüş olmalılar, eşsiz bir dosta kavuşmanın heyecanıyla yerinde donup kalan Kara Balaban’ı, enine boyuna sımsıkı ve sevgiyle kucakladı.

“Ey yiğitler ustası Kara Balaban, iş üstünde seni rahatsız ettikse af’ola!”

Ozan Yunus’un “iş üstü dediği” o an, Kara Balaban’ın öğrencilerine kılıç dersi verdiği zamandı. Elindeki palayı yere saplayıp Yunus’a sımsıkı sarıldı.

“Gönül, dostun yüzüyle aydınlanır bre! Diz boyu kar üstünde dost gelse bize bahardır, o an gül dibine yatar, bülbül misali şakırız.”

“Eğer düşündüğün gül ise sen gülistansın.”

“Haksızlık edip sende olanı bana biçme! Ozan kısmının yüzlerce kerem ve ihtişamı vardır da biz, dünya kirine bulaşmışları, kabul eder ve kirlerini temizler vesselâm.”

“Evet, mütevazı ol ama yoklar tarafına gitme, içindeki cevheri kaybedersin. Karanlık tarafa da gitme, içindeki güneşi karartırsın.

Yaradan, her kişinin içine bir cevher koymuştur ki onu keşfedip kendine değer biçsin.”

“Bre ozanlar şahı! Sen değil misin? ‘Gösteriştten kurtulmayan kişi olgun değildir... İnsanların savaşı, çocukların savaşına benzer; hepsi de anlamsız, saçma ve iğrençtir!’ diyen. Kir içindeyiz ki seninle temizleniyoruz!”

“Hele bana iyi kulak ver yiğit adam! Âşıklar milleti, bütün milletlerden ayrıdır. Biz yaratılanı Yaradan hürmetine hoş gören bir milletiz. Böyle bir düzeni kurmak için bu gün, senin misalin yiğitlere ihtiyacımız var. Zalimlere korku veren palanı kara topraktan çıkar da şu talim işini bitir önce sohbetimiz sonraya kalsın!”

Kara Balaban, çocukluk arkadaşı, can dostu Yunus Emre’nin “Şimdi talime git, sohbeti sonraya bırakalım.” talimatına elleri dizi üstünde çırpınarak itiraz etti.

“Bre aman, Ozan Yunus! Bırak talim işi bekleye dursun... Bre bu gün ne mutlu gün! Bre bu saat, ne biçim bir eşref saati! Yıllar geçti aradan da bu kez gezginliğin uzadı. Bunca yıl nereleri dolandın? Nasıl oldu da gelebildin yanıma?”

Yunus Emre, Kara Balaban’ı bir kez daha kucakladı. Ellerini bırakmadan dostunun gözleri içine bakarak Dede Korkut ağzıyla konuştu.

“Ağır atlı kentlerden geçtim, geldim; kervan geçmez dağları aşım, geldim; taşkın akan deli suları teptim, geldim. ‘Kara geçitleri sis bastı, dereleri kar kapladı, yollar yol vermedi. Kurtlar izleri, arılar kovanları yitirdi.’ demedim. Kara topraklı Karahisar’ı doğruladım, dostu özledim. Sürdüm, çıktım, yettim, buldum!”

“Ey benim vefalı Ozanım, kuş misali yücelerde uçmaktasın ki yanına varmak olası değil!”

“Evet, kuş yükseklerde uçar lakin gölgesi gönlüyle her daim aşağılarda, kara toprak üstündedir. Bana gelince **Bir avuç toprak, biraz da suyum / Neyimle övüneyim, işte buyum!** Yani bir garib Âşık Yunus!”

“Serapa dost canlısı oldun bre Yunus! Dört bir yanın dostla dolu!”

“Gönül, dostların yüzüyle aydınlanır. O yüzden **‘Bir nazarda kalmayalım, gel dosta gidelim gönül / Hasret ile ölmeyelim, gel dosta gidelim gönül!’** deyip de gezeriz kara toprak üstünde.”

Kara Balaban’ın gözleri sevinçten yaşarmıştı. “İçime doğmuştu geleceğin.” dedi ve ortalığı inletircesine haykırdı:

“Düşünü görmüş idim geçenlerde düşünüüüü!”

Lakin Yunus’a dönük sözünün devamını getiremedi. Çünkü o an, Aslı’nın kapıdan çıktığını görmüştü Kara Balaban. Aslı; Kara Balaban’ın henüz on dört yaşında ya var ya yok ama evin işleri küçücük omuzuna yüklendiği sebeple yaşından büyük görünen biricik kızı. Sevdiceğinden geri kalan tek anı... Kendi deyişiyle ‘dünyalık yegâne hazinesi...’ ama hazine üstüne hazine gelirse yeni gelen, eskinin rağbetini gölgelemiş olmalı ki kızına çıkıştı yekten:

“Bre, görmez misin, Ozan emmin geldi! Ona ayran açmak, onun yatisına döşekler sermek yok mudur? Kız, dedim Aslım! Gözlerin kapalı ayakta uyumaktasın!”

Aslı ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırılmıştı ki Yunus vaziyete el koydu.

“Bırak zorlama kızcağızı! Hem döşek de neymiş Kara Balaban? Kara toprak neyimize yetmez; tatlı dil, güler yüz olunca ...”

Bu kez Kara Balaban, mengene sıklığında eliyle Âşık Yunus’un kolunu kavrayıp yüzüne bir zaman kıvançla baktı.

“Kan kardeşim! Can yoldaşım! Dünya ve ahrette gönüldaşım! Hele de, nasılsın? Sağlık, esenlik nasıl?”

“Şükür, iyim. Sen nicesin, Söğüt’te koyup Karahisar’da bulduğum Kara Balaban?”

“Söğüt” denince derin bir “ah!” çekti Kara Balaban:

“Tek bırakmış idin, tek buldun Ozanım Yunus; tek bıraktın tek buldun. Benzeri yok can yoldaşımı yitirdim. Ah! Erkek sineği önü-

ne kondurmaz yiğit avrattı rahmetli. Gördüğün gibi bizzat adını koyup, bir lokma bıraktığın Aslıhan geldi yetiştı... Eh, bir de ‘Tebdili mekânda ferahlık vardır.’ deyip Karahisar’a göçtüm. Yer değişti, mekân değişti. Ancak bende değişmeyen tek şey; uyuyamaz olmam. Hani, sen “Yiğide ne bela gelirse uykuda gelir.” demez miydin, o yüzden her daim uyanık durmaktayım. Buraları ise eski hâlde yeni sahiplerini beklemektedir.”

“Yeni sahipleri derken!”

“Sen anladın ne dediğimi, izaha ne gerek!” sonrasını getiremedi düşündüğünün. Kederle gülümseyip meseleyi Dede Korkut şaka-sıyla karşıladı.

“Hey hey! Sen dahi iyi bilirsin ya kese kese yemek için kebab tatlı; kat kat gavi zırhtan dönmeyince kılıç tatlı; geldiğinde hiç gitmese devlet tatlı; bildiğini unutmasa akıl tatlı...”

Tebessüm etti Yunus:

“Güzel söylemiş Dedem Korkut. Dostluk her şeyden tatlı da e, sonrası!”

“Sonrası malum! Kodun gittin, altı yıl... Kocadık bre Yunus Emre’! Hâliyle kocadık. Hem sen demez misin “Yalnız yiğit alp olmaz, ince otun dibi sarp olmaz.” diye?

Ne alplık uğradı yanımıza ne sarp gördük, yiğitlik yolunda. Gördüğün üzere dümdüz yaşamaktayız.”

Balaban’ın bu iç sıkıntısını belirten yanıtına sadece güldü Yunus. Çok iş yapmak isteyip de azla yetinmeyişini normal karşıladı onun. Yorgun olmalıydı, hemen yanibaşındaki iri çam ağacının altındaki ağaç oyması kanapeye oturup “Hadi, git de talim işini bitir, talebelerini bekletme.” dedi.

“Sonra laflarız!”

Fakat o sıra Balaban’ın talim gören talebelerinden Duran Ağa ve Yero, yanlarına gelip Yunus’un eline vardılar. Tabiatıyla ana baba

dışında el öpme ve öptürme işini insan onuruna saygısızlık olarak gördüğünden onlarla tokalaştı sadece Yunus. Duran Ağa'yı eskiden beri bizzat tanıyordu. Anası Durdu Kadın'dı. Söylendiğine göre on bebenin telefinden sonra dünyaya gelip de diğerleri gibi ölmeyince adına "Durdu" demişler... Oğlu Duran ise doğduğu günden beri sergilediği hareketsizlikten dolayı bu ismi almıştı. İlkın ölecek diye baktılar, ölmedi "Duran" dediler adına. Gerçekten de hep durdu, hayatı boyunca yan gelip yattı. Komşular "Aylak" diyeceklerdi lakin ayıp olmasın diye Duran isminde karar kıldılar. Böylesine tembel bir adamın ağalığı ise kendi alın teri olmayıp aile mirasından geliyordu. Zenginliğini tanımlamak için "Dağda domuzu eksik!" derlerdi... Ona takılmadan edemedi Yunus:

"Hayırdır Duran Ağa, malını mülkünü korumak için silahşör olmaya mı kalktın?"

"Hazırlığımız devlet içindir Ozan Yunus."

"Hangi devletmiş bu?"

"Yeni devlet, olması lazım, kurulması gereken yeni devlet! 'Millet devletsiz, devlet milletsiz olamaz.' buyurmuş büyüklerimiz. Hem o devlet, Dedem Korkut'un dediği gibi geldi mi hiç gitmemeli!"

Onun yaşantısını bildiğinden "Devlet işi sana kaldıysa vay o devletin hâline!" diyecekti Yunus ama herkesi kapsayan hoşgörüsü ona mani oldu. Güldü sadece

"İyi, hadi hayırlısı olsun. Hem aylaklığa dönüşmüş durgunluğu bırakıp hareketlenmen sağlığına da iyi gelir."

"İnşallah Ozanım, inşallah!"

Yunus Emre, ilgilerine teşekkür edip onları talime geri yollamak üzereydi ki Kanlı Boğaz'ın hancısı Yero'yu tanıyıp burada bulunmasına biraz şaşmıştı. Hatta şaşmakla kalmadı, büyük bir insanlık olayını, hani bir zamanlar 'davranışı; insanlık ve merhamet kitabına geçmiş' müşkül durumdaki bir esirin ayağını yıkayan Liya'yı hatırladı.

Nasıl hatırlamaz?

Olay, o sıralar hemen her daim rastlanmayan dilden dile destanlaşan bir hayattı. Bir gün Kayı Boyu'nun dilbazı ve İtburnu'ndaki Şeyh Tekkesinin bilmişî Bacıbey, Balaban'ın kızı Aslıhan, Yero'nun ablası güzel Liya ve diğer kadınlar çeşme başında sohbe koyulmuşlardı. Konu; kimseyi ayırmadan çevresindeki herkesin yardımına koşan Liya'nın iyilikseverliği üzerineydi. Bacıbey, ufak yollu bir davetiye sunmuştu Liya'ya "Her davranışın Müslümanca lakin sen hâlâ kili-sedesin be Liya! Sana cami yakışır." demişti. Liya, yekten korkusunu dile getirdi. Bilecik Tekfuru'nun yeğeniyle nişanlı olduğunu, Tekfur'un baskısından yakasını kurtardığında "İnşallah temennisiyle" o işin de olacağını ima etti usulca. Bacıbey fırsatı yakalamıştı, tam da "Gel seni bir Türk'le everelim de bu iş bitsin!" diyordu ki "kurtul-malık" toplayan ayağı zincirli bir esir çıkageldi yanlarına.

Esir, çeşmenin başındaki kadın kalabalığını görünce belli belirsiz irkilmiş, gözlerini bir an kapatmıştı. Belli ki utanıyordu. İşi dilen-mekti ama bu dilenme, gerçek savaşçılar için ölmeyi beceremeyip esir düşmenin kefaretiydi. Her ne ise yürümesi gerekiyordu. Ayağında pranga, elinde zincir topallayarak ve gözlerini kısarak kadın-ların yanına yaklaştı.

"Ey iyi kişiler! Ben savaşçı soyundanım. Deniz cenginde esir düştüm. Alnıma kara yazı yazıldı, onu silmek için dilenmekteyim. Şayet vaktinde yetişemezsem yoldaşlarımla burunları, kulakları ke-silecek... Yetmedi, parmakları doğranacak. Gözleri çıkarılacak! Bize acıyın, yardım edin!"

Panikleyen kadınlar çeşme duvarına sokulmuşlar, kederli bir say-gıyla bakıyorlardı adama. Esirse isteğine karşılık alamamanın hü-znüyle ama başı dimdik geçti önlerinden. İnce sakalı, düşük bıyıkları, kederden süzölmüş yüzüyle yürek parçalayacak kadar çaresizdi. İlk hareket Aslıhan'dan geldi. Elini kuşağına atıp ot boyalı örme kesesi-

ni çıkardı ve yırtarcasına çözdü. İçinde üç gümüş dirhem vardı. Bir yılda biriktirmişti. Panayırdan ayağına sarı meşinden bir çizme, bir de başına oyalı yazma alacaktı. Evvela dirhemini birini çıkardı sonra niyeti eylemine uymamış olmalı ki n'olursa olsun kabilinden ikincisiyle üçüncüsünü de avucuna düşürdü. Yan gözle eylem lideri Bacıbey'e baktı. Bacıbey o an çaresiz! Her zaman olduğu gibi sağ elinin başparmağını kabadayı edasıyla kuşağına sokmuş, sol elini yoksulluğun acınası çaresizliğiyle yanına bırakıvermişti. Aslıhan, gümüşleri Bacıbey'e uzatarak fısıldadı:

“Oh Bacıbey, verelim şunları garibe verelim ne olur!”

Bacıbey, önce kızın elindekilere sonra onun merhametten yavaşan gözlerine baktı. Bakınca kendi dudakları da titredi. Gülümseyerek başındaki yemeniden sarkan beş gümüşten birini kopardı. Bunlar kocasından kalan ölüm kalımlık birikimlerdi. Kıyamet kopsa dokunulmazdı onlara. Eh, onu gören diğer Söğütlü kadınlar da gümüşlerinden yolmaya başladılar. Geçip giden esire seslenmek, Bacıbey'e düşmüştü.

“Hele bir yol eğlen, yiğit! Dur eğlen!”

Esirin gelmesini beklemeden kendisi gitti onun yanına.

“Bunlar Söğüt bacılarından. Azımızı çoğa say!”

Esir, elini göğsüne koyup çeşmedekileri hürmetle selamladı.

“Sağ olun bacılarım. Sizi ve yiğitlerinizi beladan korusun yüce Mevla!”

Sonra Liya girdi araya. Esirin kan revan içindeki ayaklarını çeşmede yıkayıp yaralarını bir güzel sardı. Esirin Liya'ya iltifatı müthişti: “Benim melaike kızım!” sonra Söğütlü kadınlara dönerek yürekten dua etti ve “İyi kişiler!” dedi.

“Müslüman kardeşler... Yiğitler yiğiti bacılarım, esen kalın!” diye haykırdı giderken...

Bütün bunları bilen Yunus Emre, bu yüzden Yero'ya ilgi gösterip seslendi:

“Karcahisar’a kılıç oynatmaya mı geldin yiğit delikanlı? Ablan nasıl, o melaike davranışlı ablan?”

Şaşırma sırası Kara Balaban'daydı. Sorgu yargıcı edasıyla elini Yunus'a uzattı.

“Bre büyük Ozan, nereden bildin Yero kardeşimizi?”

“Gelirken Issızhan'da kalmıştım.”

Balaban'ın şaşkınlığı siteme dönüştü birden.

“Allah Allah! Bakındı hele! Bizi çiğneyip selamsız sabahsız geçiverdin buradan da öylesine İtburnu'na iniverdin ha? Vay anasını bizi ölü mü bellemiştin yani Ozan Yunus?”

“Kudurma deli Balaban! Karacahisar'a göçtüğünden haberimiz mi vardı? Anca İtburnu'nda dostlardan öğrendim göçünü. Tam Es-kişehir'e gideceksen yolu çevirip sana geldim işte.”

“Essah mı dersin?”

“Essah!”

Yunus Emre, Balaban'ın araya girip de ortalığı laf kalabalığına çevirmesi yüzünden Yero'ya yönelttiği sorunun yanıtını alamamıştı, onu tekrarladı.

“Ablan Liya'yı sormuştum yiğit delikanlı, hani insanlık anlayışı nadir bulunan o mübarek kişiyi ... İnsanlığın ne olduğunu bir güzel kavramıştır o. Hem o dahi bizcileyin yaratılanı Yaradan'dan ötürü hoş görmektedir.”

Yero'nun gözleri yaşarmıştı suskun kaldı. Olayı Kara Balaban anlattı kısaca:

“Bir sevdalandı ki deme gitsin! Çok sevdiği, sevdalısı, Bacıbey Ana'nın oğlu Dargacan yiğitiyle nişanlandı sonradan. Dargacan dediğin bileği bükülmez bir yiğit ki ondaki ne yürekti be! Babası

savaşçı Rüstem Pehlivan'dan almıştı ününü... Kızın Müslüman olduğu da dillendi o vakit... Eh, altı üstü Gâvur işte! Bunu onuruna yediremeyen Tekfur ve kızda gözü olan Flatyos alçağının yeğeni çevrenin baskısı ve Bizanslı savaşçıların desteğiyle hem Liya'yı ve hem de Dargacan'ın pusu kurup kahpece okladılar. İnsanlığın öldüğü gündü o vahşet günü... Biz gittik, münasip bir şekilde bu zulmü işleyenlere haddini bildirdik lakin neye yarar bir büyük aşkı henüz meyve vermeden kara toprağa verdik.”

Dargacan'ı bilirdi. Başına gelenleri duymuş ve epey hüzünlendiği bir zaman... Öldürüldüğünde yanındakinin Liya olduğunu öğrenince Ozan Yunus; büsbütün efkârlandı, bir zaman söyleyecek söz bulamadan Yero'ya baktı. Kederlenmişti hepten.

“Başın sağ olsun yiğit delikanlı, Mevla seni kayırsın.” diyebilirdi sadece.

Ama baktı, Yunus'taki efkâr ortalığı hüzne boğacak, üzüntülü havayı dağıtmak için Kara Balaban laf olsun diye sordu Yunus'a

“Olan oldu! Neyse bırakalım bu zalım dünyadaki zülüm işlerini... Ozan dili hem işlek hem de çeviktir kılıç misali! Bize deyiver gitsin, neler olup bitmekte yakınlarda ve uzakta? Nereleri dolaştın geldin, neler olup bitiyor bu yalan dünyada?”

Yunus Emre, önce derinden “of!”ladı sonra dedi diyeceğini

“Nereden nereye?’ deyip de garipseyeceksin, lakin dolaşmak kaderimiz olmuş bir kez! Evvela Şam'dan Tebriz'e çıktık. Az oyalandık, oradan koptuğumuzla Bağdat, Halep, Konya dedik, yola revan olduk Ey Kara Balaban, zaman çetin zamandır, hiç olmadık işler olmakta.”

“Ne gibi Ozan Yunus? Neymiş o çetin işler?”

“Benim gördüğüm, şu Moğol belası gayrı Anadolu'dan göçünü bağlasa ve son çarpacaklarını çarpıp usulca sıvışsa gerek!”

“İyi ya! Bundan daha evla müjde mi olur?”

“Ne müjdesi?” diye Balaban’a yanıt vermeye hazırlanan Yunus, o sıra Neslihan’ın getirdiği ayranı içti sonra derin ve derin olduğu kadar da elemli bir düşünce içinde bıyıklarını sıvazlayıp sözüne devam etti:

“Tez sevindin be Balaban kardeş! Moğol düzeni bozup ortalığı altüst edip, gidince ne kalacak geride sanırsın? Soyguncu, rezil takımına meydan kalmaz mı?”

“Kalıversin bakalım! Rezil takımı kaç para? Mutlaka geliriz haktan onların.”

“Kiminle?”

“Biz, Anadolu halkı!”

“‘Biz’ dediğin topu topu bir avuç esnafla mı? Yanılmaktasın Kara Balaban! Bu kez darmadağın olmuş ülkenin bozulmuş berbat düzenini bir arada tutmak için ahilik tek başına çare olmaz.”

“Bak Yunus kardeş, Âşık Yunus! Anadolu halkı böyle olumsuzluklarla çok karşılaşmış, evelallah hepsinden de yüzünün akıyla çıkmıştır ki dünya tarihi yazmakta! Kıyıcının domuzuyla kan içmeye doymayan muhterisler gelir ama geldikleriyle bir güzel derslerini alır giderler... Sen pekâlâ bilirsin ‘Nedir düşman, tutsak bilir; kaçmak nedir, aksak bilir.’ diye dillenen bir söz vardır ahalimizde. Bu söylemi yabana atma! Anadolu halkı çok düşman görmüş, eh biraz aksak (!) olduğundan toprağını bırakıp da kaçmamıştır. Esaret demişsen o, kitabımızda hiç yazmaz. Yıllarca onursuz ve esir yaşamaktansa ölmeyi tercih eden bir milletiz. Sen hiç tasalanma Yunusum! Nice yiğitler çıkar bu toplumun başına geçer de yine tüm dünyaya hükmeden ‘biz’ oluruz. Senin her vakit söylediğin gibi ‘insanca yaşamak ve insanları insanca yaşatmak’ koşuluyla tabii ki devletimizi bekliyoruz; KURULUŞU, yeniden dirilişi! Gayrı kötü Moğoldan ve zalim Bizans’tan epey bıkmışlığımız vardır.”